

אסיף רחמים לנגוח את לועות החשיכה

*

בִּיעַר הָעֵנָבִר
אֶתָּה נֹקֵשׁ בְּמַיִם אֲפִלִּים
בִּיעַר הָעֵנָבִר
אֶתָּה טוֹעֵם אֶת הָעֵשֶׁב הַמְּלוּחַ
בִּיעַר הָעֵנָבִר
אֶתָּה שׁוֹתֵה אֶת הַצִּלְלִים
וּבֵין צִלְלִים שְׁתוּיִים שׁוֹכֵב לְנוּחַ
בְּפֶה שְׁמוּט לְמַחְצָה –
הִקְהָה אֶת הַשְּׁפָתַיִם;

עָמַק
בְּגַג הַחֲנִיכִים
פִּיר
עָלִי
מוֹצֵף בְּאוֹר
נִפְתָּח
קוֹרֵן
חֲלַל הַפֶּה
קוֹדֵחַ
זְרוּעַ כּוֹכְבִים
מְתֵה;

אוֹלֵי הָיָה פֹּה
הַשְּׂאִיר אֵיזָה סִמָּן
עָנַג כְּמוֹ כְּתוּב שֶׁל לִילָה
בְּעֵשֶׁב הַמוֹגֵן
אוֹלֵי עוֹד מִהִבְהָב שֵׁם

מתחת לעפר
אולי נשאר
נשאר
דבר – –
שם
ביערות ככובים
רותח איזה משהו
אי-אפשר לו שנברא.

משא דומא

עמקו ערשי הלילה
מקבר מעפר
כשנתזת, מטאורי,
מקלפת הבר
לנגח
את לעות החשכה
מחתל
בלהבות
במערות-החך
המשחירות
הבקעת –
סופר-נוכה
משגעת.
שם סוף-סוף
היית
כתר
לרקיעים
זרע שנפצל במנסרות-האש
רבוא פרחי-אפר
בוערים.
וכשעולם
שכך
שמים נגאלים-מלילה

הסו את הכוכב;
רכות, ביד־שָׁרף שְׁבוּרָה
עָרְסֵל,
כדור־הָאֵשׁ
הָעֶבְרִי
שָׁכַב.

*

תְּמוּנוֹת
בְּמִרְחַב הַמַּחְיץ –
קְלִיעִים
בְּמִפְרָצוֹת עוֹפְרוֹת.
מֵתָן; כְּמוֹ תַמְסַת־זֶהָב הָרֵאשׁ
זוֹלָג מְרֻטֵיב אֶת הַיָּדִים.
הַכֵּל הוֹפֵךְ קָרוֹב וְכֵל קָרוֹב מִבְּעִית
מִגִּיעַ אֶל סֵפוֹ שֶׁל פָּנִים
אֲכוּל־פָּנִים
אֲחוּז עוֹיֵת.
מִרְאוֹת מִרְאוֹת אוֹתָךְ;
כְּמָה קִשָּׁה הָיָה לְהַעֲלֵם
לְעֶצְמָךְ
אָדָם – יְשׁוֹת רוֹאֵת־עֶצְמָה
קִפְּל לֹא חֲזוּי
בְּסָרִיג הַמֵּתְכַנֵּן.
תְּמוּנוֹת צְלוּפּוֹת־מִלְעַ
בְּשֶׁרְטוֹן הַמְּשַׁנֵּן –
חֶדֶר חֲבוּר בְּחֻבֵּל לְטַבּוּר־עוֹלָם
סְבִיב צְנֹאֵר כְּרוּךְ
בְּלוֹלָאָה
הַבֵּית.